

Verhale Deur Oscar Wilde

Die Toegewyde Vriend

Een oggend steek die ou Waterrot sy kop by sy tunnel uit. Hy het blink oë en stywe grys snorbaarde gehad, en sy stert was soos 'n lang stuk rubber. Die klein eendjies het rondgeswem in die dam, wat net soos baie geel kanaries gelyk het, en hul ma, wat spierwit was met regte rooi bene, het probeer om hulle te leer hoe om op hul koppe in die water te staan.

'Julle sal nooit in die beste geselskap wees tensy julle op julle koppe kan staan nie,' het sy aanhoudend vir hulle gesê; en nou en dan het sy vir hulle gewys hoe dit gedoen word.

Maar die klein eendjies het geen aandag aan haar gegee nie. Hulle was so jonk dat hulle glad nie geweet het watter voordeel dit is om in die samelewing te wees nie.

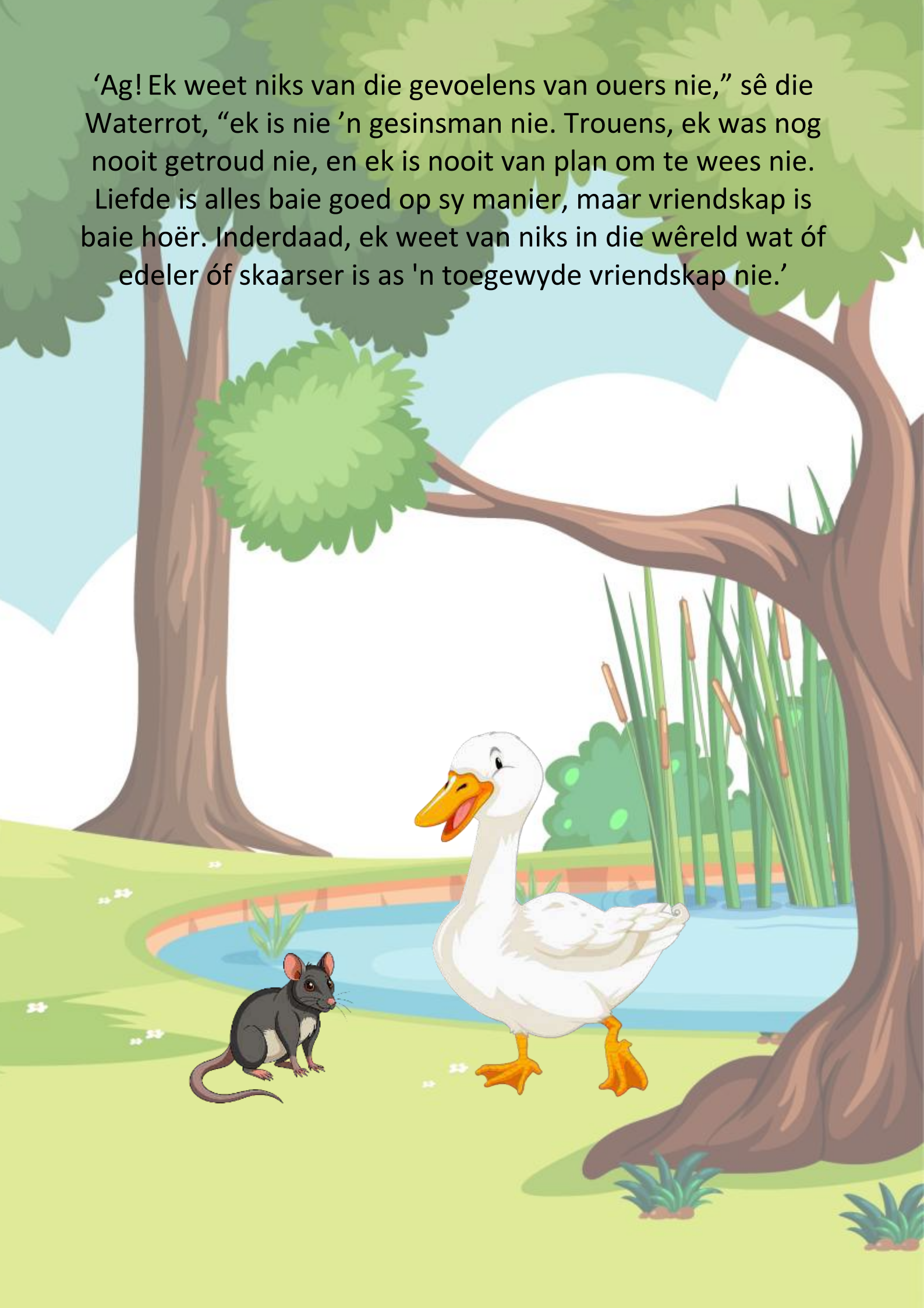

‘Wat ongehoorsame kinders!’ het die ou Waterrot uitgeroep, ‘hulle verdien regtig om verdrink te word.’

‘Niks van die aard nie,’ het die Eend geantwoord, ‘elkeen moet iewers begin, en ouers kan nie te geduldig wees nie.’”

‘Ag! Ek weet niks van die gevoelens van ouers nie,’ sê die Waterrot, “ek is nie ’n gesinsman nie. Trouens, ek was nog nooit getroud nie, en ek is nooit van plan om te wees nie. Liefde is alles baie goed op sy manier, maar vriendskap is baie hoër. Inderdaad, ek weet van niks in die wêreld wat óf edeler óf skaarser is as 'n toegewyde vriendskap nie.’

“En wat, vra ek jou, is jou idee van die pligte van ’n toegewyde vriend?’ het ’n Groen Laksman gevra, wat in ’n wilgerboom naby gesit en die gesprek afgeluister het.

‘Ja, dit is presies wat ek wil weet,’ het die Eend gesê. En sy het na die einde van die dam geswem en op haar kop gestaan om vir haar kinders ’n goeie voorbeeld te stel.”

‘Wat ’n simpel vraag!’ het die Waterrot uitgeroep. ‘Ek sal natuurlik verwag dat my toegewyde vriend aan my toegewy moet wees.’

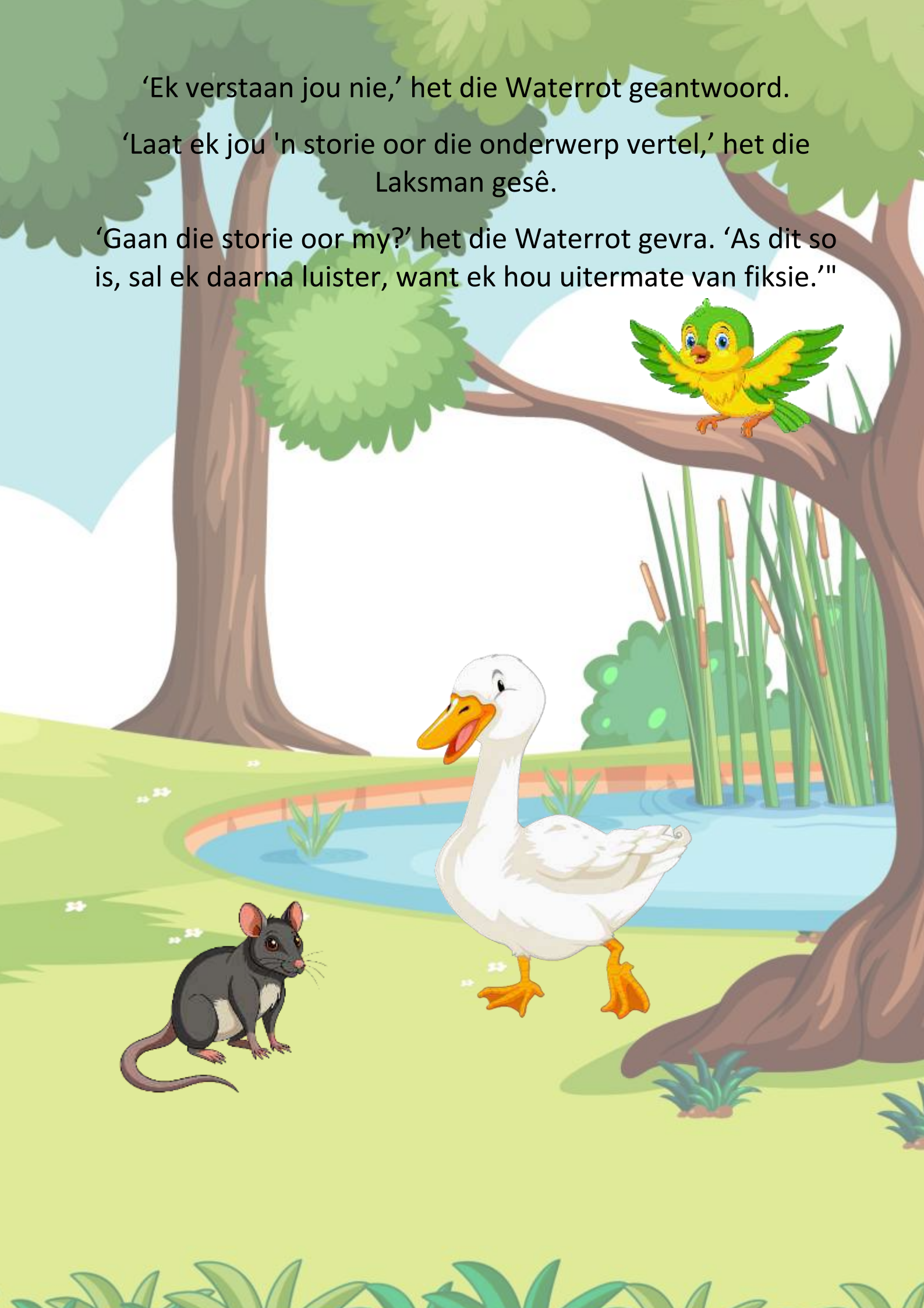
‘En wat sal jy in ruil daarvoor doen?’ het die klein voëltjie gevra, terwyl hy aan ’n silwer tak swaai en sy klein vlerkies klap."

‘Ek verstaan jou nie,’ het die Waterrot geantwoord.

‘Laat ek jou 'n storie oor die onderwerp vertel,’ het die Laksman gesê.

‘Gaan die storie oor my?’ het die Waterrot gevra. ‘As dit so is, sal ek daarna luister, want ek hou uitermate van fiksie.’”

‘Dit is van toepassing op jou,’ het die Laksman geantwoord, en hy het afgefladder en op die oewer gaan sit. Toe begin hy die storie van Die Toegewyde Vriend vertel.

‘Eendag,’ het die Laksman gesê, ‘was daar ’n eerlike klein mannetjie met die naam Hans.’

‘Nee,’ het die Laksman geantwoord, ‘ek dink nie hy was op enige manier uitsonderlik nie, behalwe vir sy sagte hart en sy snaakse, ronde gesig vol goeie humeur. Hy het heeltemal alleen in ’n klein kothuisie gewoon, en elke dag het hy in sy tuin gewerk. In die hele omgewing was daar geen tuin so pragtig soos syne nie. Angeliere het daar gegroei, sowel as anjelier, Herderstassie en blaartrekkersbos.’

Daar was Damasroos en geel rose, sering, Crocusse van goud, pers viooltjies en wit. Akkebrasie en koeiviooltjie, marjolein en wilde basiliekruid, sleutelblom en die fleur-de-lis, die affodil en die angelier het in hul regte volgorde geblom soos die maande verbygegaan het, elke blom wat die plek van 'n ander ingeneem het, sodat daar altyd pragtige dinge was om na te kyk, en aangename geure om te ruik.

Klein Hans het baie vriende gehad, maar die mees toegewyde vriend van almal was groot Hugo die Meulenaar. Trouens, so toegewy was die ryk Meulenaar aan klein Hans, dat hy nooit by sy tuin sou verbygaan sonder om oor die muur te leun en 'n groot ruiker te pluk nie, of 'n handvol geurige kruie, of om sy sakke vol pruime en kersies te vul as dit vrug seisoen was.

‘Ware vriende behoort alles in gemeen te hê,’ het die Meulenaar altyd gesê, en klein Hans het geknik en geglimlag, en was baie trots om ’n vriend te hê met sulke edele idees.

'Soms het die bure wel gedink dit is vreemd dat die ryk Meulenaar nooit vir klein Hans iets teruggee nie, al het hy honderd sakke meel en 'n groot trop wollerige skape gehad, maar Hans het hom nooit oor sulke dinge bekommer nie. Niks het hom meer plesier gegee as om te luister na al die wonderlike dinge wat die Meulenaar gesê het oor die onselfsugtigheid van ware vriendskap nie.

So het klein Hans in sy tuin gewerk. Gedurende die lente, somer en herfs was hy baie gelukkig, maar toe die winter gekom het en hy geen vrugte of blomme gehad het om na die mark te bring nie, het hy baie gely onder die koue en honger, en moes dikwels sonder aandete bed toe gaan, behalwe vir 'n paar gedroogde pere of harde neute. In die winter was hy ook uiters eensaam, aangesien die Meulenaar hom nooit dan kom besoek het nie.

‘Daar is geen nut daarin om vir klein Hans te gaan sien terwyl die sneeu hou nie,’ het die Meulenaar altyd vir sy vrou gesê, ‘want wanneer mense in die moeilikheid is, moet hulle alleen gelaat word en nie gepla word deur besoekers nie. Dit is ten minste my idee oor vriendskap, en ek is seker ek is reg. Ek sal dus wag totdat die lente kom, en dan sal ek hom besoek, en hy sal vir my ’n groot mandjie primulas kan gee, wat hom baie gelukkig sal maak.’

‘Jy is beslis baie bedagsaam teenoor ander,’ het die vrou geantwoord, terwyl sy in haar gemaklike leunstoel by die groot dennebos vuur gesit het. ‘Baie bedagsaam, inderdaad. Dit is regtig ’n plesier om jou oor vriendskap te hoor praat. Ek is seker selfs die predikant sou nie sulke pragtige dinge kon sê soos jy nie, al woon hy in ’n drieverdiepinghuis en dra ’n goue ring aan sy pinkievinger.’

‘Maar kan ons nie vir klein Hans hierheen nooi nie?’ het die Meulenaar se jongste seun gevra. ‘As arme Hans in die moeilikheid is, sal ek vir hom die helfte van my pap gee en vir hom my wit hasies wys.’

‘Wat ’n lawwe seun is jy!’ het die Meulenaar uitgeroep. ‘Ek weet regtig nie wat die nut daarvan is om jou skool toe te stuur nie. Dit lyk asof jy niks leer nie. Dink net, as klein Hans hierheen sou kom en ons warm vuur, ons lekker aandete, en ons groot vat rooiwijn sou sien, kan hy afgunstig raak, en afguns is ’n baie gevaarlike ding, wat enigene se geaardheid kan bederf.’

‘Ek sal beslis nie toelaat dat Hans se geaardheid bederf word nie. Ek is sy beste vriend, en ek sal altyd oor hom waak en sorg dat hy nie in enige versoekings gelei word nie. Boonop, as Hans hierheen kom, mag hy my vra om hom van meel op skuld te gee, en dit kan ek nie doen nie. Meel is een ding, en vriendskap is ’n ander, en dit moet nie verwar word nie. Kyk net, die woorde word selfs anders gespel en beteken heeltemal verskillende dinge. Enigiemand kan dit sien.’

‘Hoe goed praat jy!’ het die Meulenaar se vrou gesê, terwyl sy vir haarself ’n groot glas warm bier inskink; ‘ek voel regtig heeltemal lomerig. Dit is net soos om in die kerk te wees.’

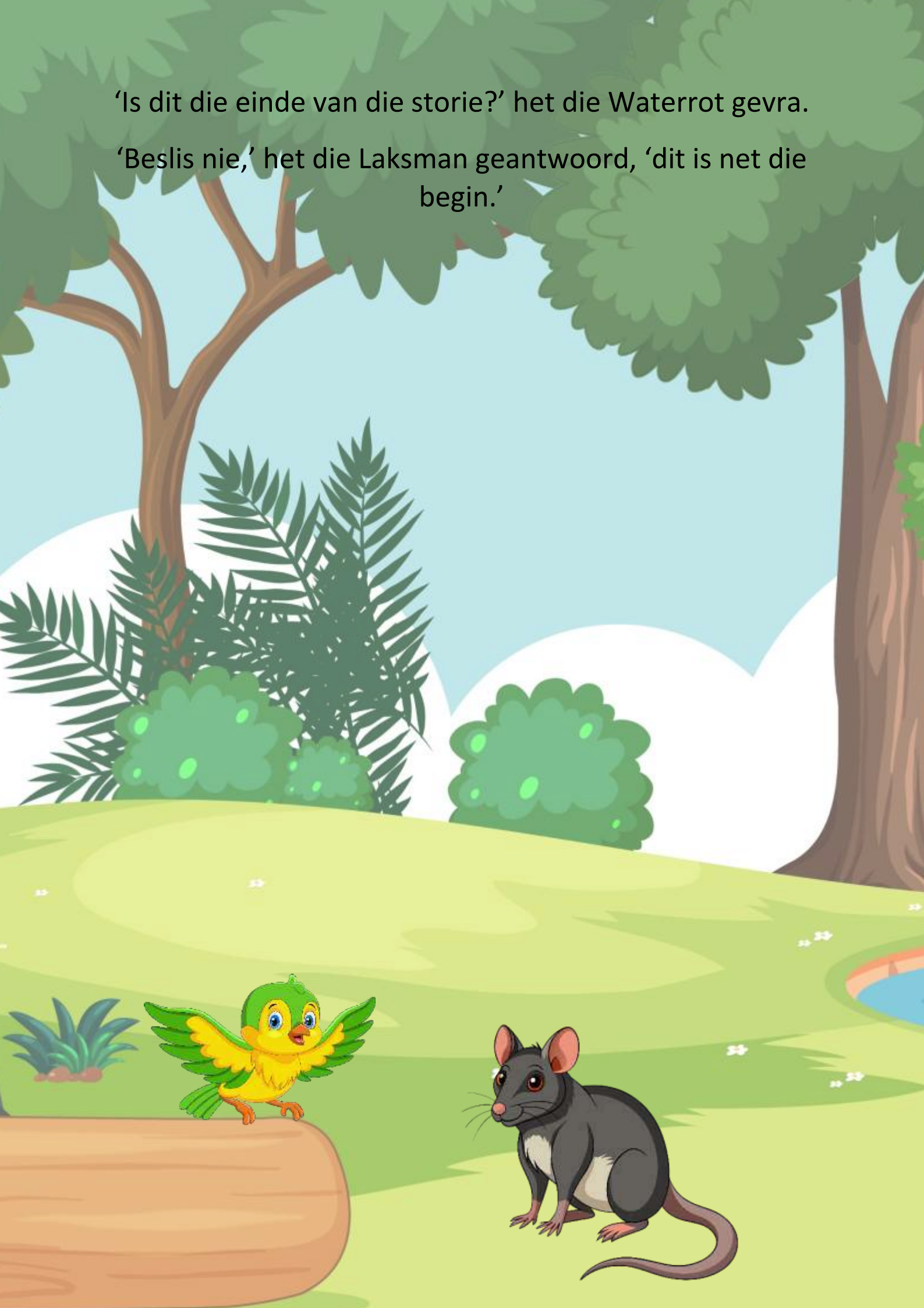

‘Baie mense tree goed op,’ het die Meulenaar geantwoord, ‘maar baie min mense praat goed, wat wys dat praatwerk veel moeiliker is as optrede, en ook baie meer verfynd.’ En hy het streng oor die tafel na sy klein seun gekyk, wat so skaam geword het dat hy sy kop laat sak het, heeltemal rooi geword het, en in sy tee begin huil het. Maar hy was nog so jonk dat jy hom moet verskoon.’

'Is dit die einde van die storie?' het die Waterrot gevra.

'Beslis nie,' het die Laksman geantwoord, 'dit is net die begin.'

‘Dan is jy heel agter die tyd,’ het die Waterrot gesê. ‘Elke goeie storieverteller begin deesdae met die einde, gaan dan oor na die begin, en sluit af met die middel. Dit is die nuwe metode. Ek het onlangs alles daarvan gehoor van ’n kritikus wat saam met ’n jongman om die dam gestap het.’

Hy het lank en breed oor die saak gepraat, en ek is seker hy moes reg wees, want hy het blou bril en 'n kaal kop gehad, en elke keer as die jongman iets gesê het, het hy altyd geantwoord 'Pooh!' Maar gaan asseblief voort met jou storie. Ek hou geweldig baie van die Meulenaar. Ek het self allerhande pragtige sentimente, so daar is groot simpatie tussen ons.'

‘Wel,’ het die Laksman gesê, terwyl hy nou op een been en dan op die ander gespring het, ‘sodra die winter verby was en die primulas hul bleek, geel sterretjies begin oopmaak het, het die Meulenaar vir sy vrou gesê dat hy nou vir klein Hans sou gaan besoek.’

‘Wat ’n goeie hart het jy tog!’ het sy vrou uitgeroep; ‘jy dink altyd aan ander. En onthou om die groot mandjie saam te neem vir die blomme.’

So het die Meulenaar die seile van die meul met ’n sterk ysterketting vasgemaak en met die mandjie aan sy arm teen die heuwel afgegaan.

‘Goeie môre, klein Hans,’ het die Meulenaar gesê.

‘Goeie môre,’ het Hans gesê, terwyl hy op sy graaf geleun het en van oor tot oor geglimlag het.

‘En hoe het dit met jou gegaan die hele winter?’ het die Meulenaar gevra.

‘Wel, regtig,’ het Hans uitgeroep, ‘dit is baie gaaf van jou om te vra, baie gaaf inderdaad. Ek is bang ek het dit maar redelik swaar gehad, maar nou het die lente gekom, en ek is baie gelukkig, en al my blomme doen goed.’

‘Ons het dikwels van jou gepraat gedurende die winter, Hans,’ het die Meulenaar gesê, ‘en ons het gewonder hoe dit met jou gaan.’

‘Dit was gaaf van julle,’ het Hans gesê, ‘ek was half bang dat julle my vergeet het.’

‘Hans, ek is verbaas oor jou,’ het die Meulenaar gesê,
‘vriendskap vergeet nooit. Dit is die wonderlike ding
daarvan, maar ek is bang jy verstaan nie die poësie van die
lewe nie. Hoe pragtig lyk jou primulas, terloops!’

‘Hulle is beslis baie mooi,’ het Hans gesê, ‘en dit is ’n groot geluk vir my dat ek soveel het. Ek gaan hulle mark toe vat en aan die Burgemeester se dogter verkoop, en met die geld my kroiwaentjie terugkoop.’

‘Jou kroiwaentjie terugkoop? Jy bedoel tog nie dat jy dit verkoop het nie? Wat ’n baie dom ding om te doen!’

‘Wel, die waarheid is,’ het Hans gesê, ‘dat ek gedwing was om dit te doen. Jy sien, die winter was ’n baie moeilike tyd vir my, en ek het regtig geen geld gehad om brood mee te koop nie. So, eers het ek die silwer knope van my Sondagsbaadjie verkoop, toe het ek my groot pyp verkoop, en uiteindelik het ek my kruitwaentjie verkoop. Maar ek gaan dit alles nou weer terugkoop.’

‘Hans,’ het die Meulenaar gesê, ‘ek sal vir jou my kruise waentjie gee. Dit is nie in baie goeie toestand nie, een kant is inderdaad weg, en daar is iets fout met die wielspeek, maar ten spyte daarvan, sal ek dit vir jou gee.’

‘Ek weet dit is baie vrygewig van my, en baie mense sou dink ek is uifers dwaas om daarvan afstand te doen, maar ek is nie soos die res van die wêreld nie. Ek dink dat vrygewigheid die kern van vriendskap is, en jy kan gerus wees, ek sal my kruywaentjie vir jou gee.’

‘Wel, regtig, dit is vrygewig van jou,’ het klein Hans gesê, en sy snaakse ronde gesiggie het van plesier gegloei. ‘Ek kan dit maklik regmaak, want ek het ’n stuk plank in die huis.’

'n Stuk plank!' het die Meulenaar gesê, 'Wel, dit is presies wat ek nodig het vir die dak van my skuur. Daar is 'n baie groot gat in, en die graan sal heeltemal nat word as ek dit nie toemaak nie. Hoe gelukkig dat jy dit genoem het! Dit is nogal merkwaardig hoe een goeie daad altyd 'n ander voortbring.'

‘Ek het vir jou my kruywaentjie gegee, en nou gaan jy vir my jou plank gee. Natuurlik is die kruywaentjie baie meer werd as die plank, maar ware vriendskap let nooit op sulke dinge nie. Gaan haal dit asseblief dadelik, en ek sal vandag nog aan my skuur begin werk.’

'Beslis,' het klein Hans uitgeroep, en hy het na die skuur
gehardloop en die plank uitgesleep.

‘Dit is nie ’n baie groot plank nie,’ het die Meulenaar gesê terwyl hy daarna kyk, ‘en ek is bang dat daar, nadat ek my skuurdak reggemaak het, niks oor sal wees vir jou om die kruywaentjie mee reg te maak nie. Maar natuurlik is dit nie my skuld nie.’

‘En nou, aangesien ek vir jou my kruywaentjie gegee het, is ek seker jy wil graag vir my 'n paar blomme in ruil gee. Hier is die mandjie, en sorg dat jy dit heeltemal volmaak.’

‘Heeltemal vol?’ het klein Hans nogal hartseer gevra, want dit was regtig ’n baie groot mandjie, en hy het geweet dat as hy dit volmaak, hy geen blomme vir die mark sou oorhê nie, en hy was baie gretig om sy silwer knope terug te kry.

‘Wel, regtig,’ het die Meulenaar geantwoord, ‘aangesien ek vir jou my kruywaentjie gegee het, dink ek nie dis te veel gevra om vir jou ’n paar blomme te vra nie. Ek mag dalk verkeerd wees, maar ek sou gedink het dat vriendskap, ware vriendskap, heeltemal sonder selfsug van enige aard is.’

‘My liewe vriend, my beste vriend,’ het klein Hans uitgeroep, ‘jy is welkom om al die blomme in my tuin te neem. Ek sal enige dag eerder jou goeie mening hê as my silwer knope,’ en hy het al sy pragtige primulas gepluk en die Meulenaar se mandjie volgemaak.

‘Totsiens,’ het klein Hans gesê, en hy het vrolik begin grawe, so bly was hy oor die kruywaentjie.

Die volgende dag was hy besig om kamperfoelie teen die stoep vas te spyker, toe hy die Meulenaar se stem van die pad af hoor roep. Hy het toe van die leer afgeklim, na die tuin gehardloop en oor die muur gekyk.

Daar was die Meulenaar, met 'n groot sak meel op sy rug.

'Liewe klein Hans,' het die Meulenaar gesê, 'sal jy omgee om hierdie sak meel vir my na die mark te dra?'

'O, ek is regtig jammer,' het Hans gesê, 'maar ek is vandag baie besig. Ek moet al my rankplante vasspyker, al my blomme natmaak en al my gras rol.'

‘Wel, regtig,’ het die Meulenaar gesê, ‘as jy in ag neem dat ek vir jou my kruiseantjie gaan gee, is dit nogal onvriendelik van jou om te weier.’

‘O, moenie dit sê nie,’ het klein Hans uitgeroep, ‘ek sal nooit onvriendelik wees nie, vir niks in die hele wêreld nie,’ en hy het ingehardloop om sy mantel te kry en met die groot sak op sy skouers weggetrek.”

Dit was 'n baie warm dag, en die pad was verskriklik stowwerig, en voordat Hans by die sesde mylpaal gekom het, was hy so moeg dat hy moes gaan sit en rus. Tog het hy dapper aangegaan, en uiteindelik het hy die mark bereik. Nadat hy daar vir 'n rukkie gewag het, het hy die sak meel vir 'n baie goeie prys verkoop, en toe het hy dadelik huis toe gegaan, want hy was bang dat hy rowers dalk op die pad sou teëkom as hy te laat bly.

‘Dit was beslis ’n moeilike dag,’ het klein Hans vir homself gesê toe hy bed toe gegaan het, ‘maar ek is bly ek het nie die Meulenaar geweier nie, want hy is my beste vriend, en boonop gaan hy vir my sy kruywaentjie gee.’

Vroeg die volgende oggend het die Meulenaar afgekom om die geld vir sy sak meel te kry, maar klein Hans was so moeg dat hy nog in die bed was.

‘Op my eer,’ het die Meulenaar gesê, ‘jy is baie lui. Regtig, as jy in ag neem dat ek vir jou my kruiseantjie gaan gee, dink ek jy kan harder werk. Ledigheid is ’n groot sonde, en ek hou beslis nie daarvan dat enige van my vriende lui of traag is nie. Jy moet my nie kwalik neem dat ek so reguit met jou praat nie. Natuurlik sou ek nie eens daaraan dink om dit te doen as ek nie jou vriend was nie.

Maar wat is die nut van vriendskap as 'n mens nie presies kan sê wat jy bedoel nie? Enigiemand kan aangename dinge sê en probeer om te behaag en te vlei, maar 'n ware vriend sê altyd onaangename dinge, en steur hom nie daaraan om seer te maak nie.

Inderdaad, as hy 'n regtig ware vriend is, verkies hy dit,
want hy weet dan doen hy goed.'

'Ek is baie jammer,' het klein Hans gesê, terwyl hy sy oë vryf
en sy nagslaapmuts afgehaal het, 'maar ek was so moeg dat
ek gedink het ek sal vir 'n rukkie in die bed bly lê en na die
voëls luister sing. Weet jy, ek werk altyd beter nadat ek die
voëls gehoor sing het?'

‘Wel, ek is bly daaroor,’ het die Meulenaar gesê, terwyl hy vir klein Hans op die rug geklop het, ‘want ek wil hê jy moet dadelik na die meule kom sodra jy aangetrek is en my skuurdak regmaak.’

Arme klein Hans was baie gretig om in sy tuin te gaan werk, want sy blomme is al twee dae lank nie natgelei nie, maar hy wou nie die Meulenaar weier nie, aangesien hy so ’n goeie vriend vir hom was.

‘Dink jy dit sal onvriendelik van my wees as ek sê ek is besig?’ het hy in ’n skaam en huiwerige stem gevra.

‘Wel, regtig,’ het die Meulenaar geantwoord, ‘ek dink nie dis veel gevra van jou nie, aangesien ek my kruywaentjie vir jou gaan gee, maar natuurlik, as jy weier, sal ek dit self gaan doen.’

‘O! Glad nie,’ het klein Hans uitgeroep, en hy het uit die bed gespring, homself aangetrek en na die skuur gegaan.

Hy het die hele dag daar gewerk, tot sonder, en teen sonder het die Meulenaar kom kyk hoe dit vorder.

‘Het jy al die gat in die dak reggemaak, klein Hans?’ het die Meulenaar in ’n vrolike stem uitgeroep.

‘Dit is heeltemal reggemaak,’ het klein Hans gesê, terwyl hy van die leer afgeklim het.

‘Ah!’ het die Meulenaar gesê, ‘daar is geen werk so aangenaam soos die werk wat ’n mens vir ander doen nie.’

‘Dit is beslis ’n groot voorreg om jou te hoor praat,’ het klein Hans geantwoord, terwyl hy gaan sit en sy voorkop afvee, “n baie groot voorreg. Maar ek is bang ek sal nooit sulke pragtige idees hê soos jy nie.’

‘O! hulle sal na jou toe kom,’ het die Meulenaar gesê, ‘maar jy moet meer moeite doen. Op die oomblik het jy net die praktyk van vriendskap; eendag sal jy ook die teorie hê.’

‘Dink jy regtig ek sal?’ het klein Hans gevra.

‘Ek het geen twyfel daaroor nie,’ het die Meulenaar geantwoord, ‘maar nou dat jy die dak reggemaak het, kan jy maar huis toe gaan en rus, want ek wil hê jy moet môre my skape na die berg toe dryf.’

Arme klein Hans was te bang om iets hierop te sê, en vroeg die volgende oggend het die Meulenaar sy skape na die kothuis gebring, en Hans het met hulle na die berg vertrek. Dit het hom die hele dag geneem ona die berg en terug te kom, en toe hy terugkom, was hy so moeg dat hy in sy stoel aan die slaap geraak het en eers wakker geword het toe dit helder daglig was.

‘Wat ’n heerlike tyd gaan ek in my tuin hê,’ het hy gesê, en hy het dadelik aan die werk gespring.

'Maar op een of ander manier kon hy glad nie na sy blomme kyk nie, want sy vriend, die Meulenaar, het altyd gekom en hom vir lang boodskappe gestuur of hom by die meule laat help. Klein Hans was soms baie benoud, want hy was bang sy blomme sou dink hy het hulle vergeet, maar hy het homself getroos deur die refleksie dat die Meulenaar sy beste vriend was. 'Boonop,' het hy altyd gesê, 'gaan hy vir my sy kroiwa gee, en dit is 'n daad van pure vrygewigheid.'

En so het klein Hans aangehou om vir die Meulenaar te werk, en die Meulenaar het allerhande pragtige dinge oor vriendskap gesê, wat Hans in 'n notaboek neergeskryf het en saans weer oor gelees het, want hy was 'n baie goeie leerder.

Nou het dit gebeur dat klein Hans een aand by sy kaggel gesit het toe 'n harde klop aan die deur gekom het. Dit was 'n baie stormagtige nag en die wind het so verskriklik om die huis gewaai en gehuil dat hy eers gedink het dit was net die storm. Maar toe kom 'n tweede klop, en daarna 'n derde, harder as die ander.

'Dit is seker 'n arme reisiger,' het klein Hans vir homself gesê, en hy het na die deur gehardloop.

Daar staan die Meulenaar, met 'n lantern in die een hand en 'n groot kerie in die ander.

'Liewe klein Hans,' het die Meulenaar uitgeroep, 'ek is in groot moeilikheid. My seuntjie het van 'n leer afgeval en homself beseer, en ek is op pad om die dokter te gaan haal. Maar hy woon so ver, en dit is so 'n slegte nag, dat dit net by my opgekom het dat dit baie beter sal wees as jy eerder gaan as ek. Jy weet ek gaan vir jou my kruywaentjie gee, en dus is dit net regverdig dat jy iets vir my in ruil moet doen.'

‘Beslis,’ het klein Hans uitgeroep, ‘ek beskou dit as ’n groot kompliment dat jy na my toe kom, en ek sal dadelik vertrek. Maar jy moet vir my jou lantern leen, want die nag is so donker dat ek bang is ek mag in die sloot val.’

‘Ek is baie jammer,’ het die Meulenaar geantwoord, ‘maar dit is my nuwe lantern, en dit sal ’n groot verlies vir my wees as iets daarmee gebeur.’

‘Wel, maak nie saak nie, ek sal sonder dit klaarkom,’ het klein Hans uitgeroep, en hy het sy groot pelsjas, sy warm rooi muts afgehaal en ’n serp om sy nek vasgemaak, en vertrek.

Wat 'n verskriklike storm was dit nie! Die nag was so pikdonker dat klein Hans skaars kon sien, en die wind was so sterk dat hy skaars kon staan. Nietemin was hy baie dapper, en nadat hy omtrent drie ure gestap het, het hy by die Dokter se huis aangekom en aan die deur geklop.

'Wie is daar?' het die Dokter uitgeroep, terwyl hy sy kop by sy slaapkamer se venster uitgesteek het."

‘Klein Hans, Dokter.’

‘Wat wil jy hê, klein Hans?’

‘Die Meulenaar se seun het van ’n leer afgeval en homself beseer, en die Meulenaar wil hê jy moet dadelik kom.’

‘Goed!’ het die Dokter gesê, en hy het sy perd, sy groot stewels en sy lantern laat regmaak, het ondertoe gekom, en in die rigting van die Meulenaar se huis weggery, met klein Hans wat agter hom aanstap.

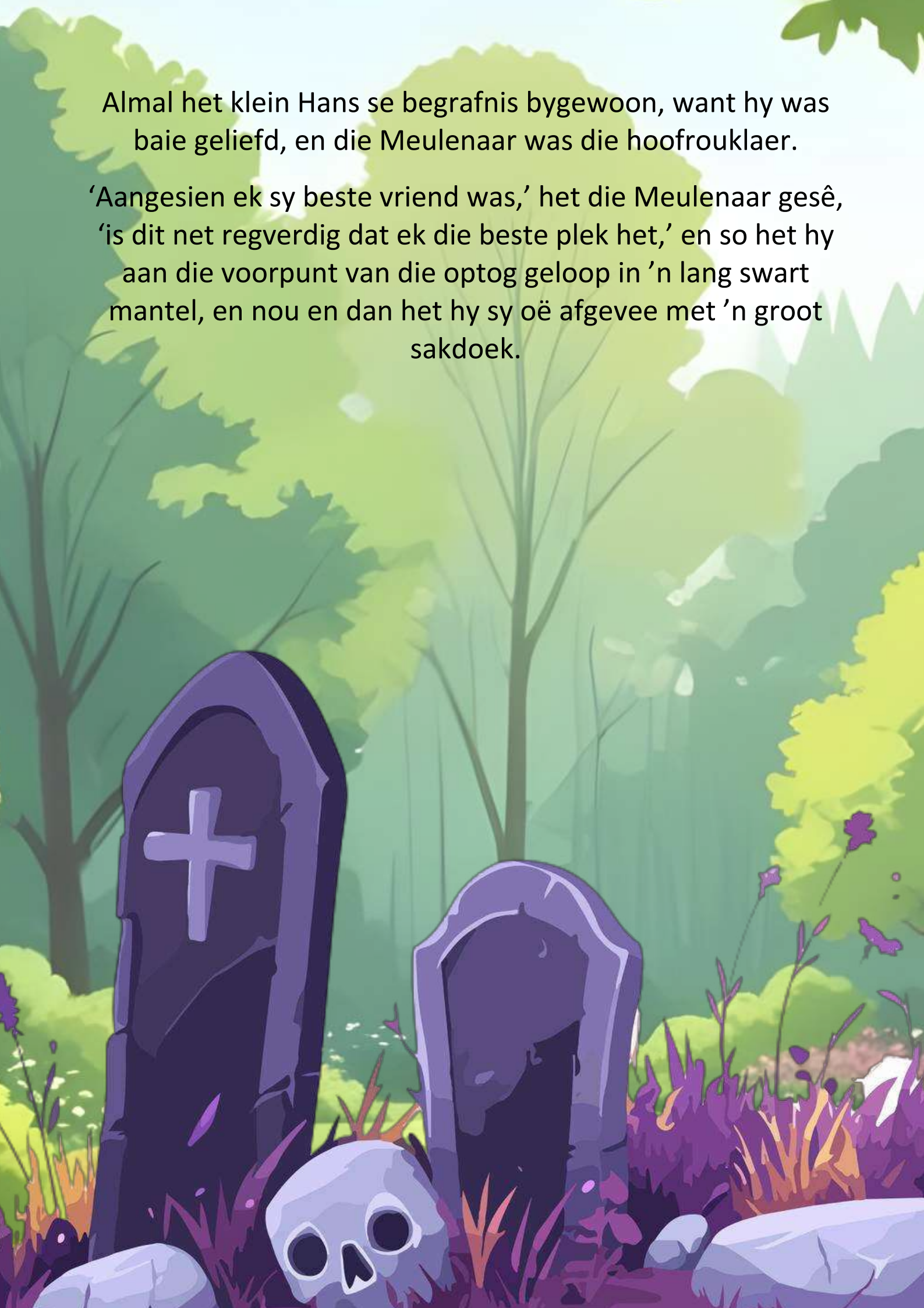

Maar die storm het erger en erger geword, en die reën het in strome neergeval, en klein Hans kon nie sien waarheen hy gaan nie, of kon nie by die perd bly nie. Uiteindelik het hy sy pad verloor en op die heide begin ronddwaal, wat 'n baie gevaarlike plek was, want dit was vol diep gate, en daar het het arme klein Hans verdrink. Sy liggaam is die volgende dag deur 'n paar bokwagters gevind, drywend in 'n groot plas water, en hulle het dit terugbring na die kothuis.

Almal het klein Hans se begrafnis bygewoon, want hy was baie geliefd, en die Meulenaar was die hoofrouklaer.

‘Aangesien ek sy beste vriend was,’ het die Meulenaar gesê, ‘is dit net regverdig dat ek die beste plek het,’ en so het hy aan die voorpunt van die optog geloop in ’n lang swart mantel, en nou en dan het hy sy oë afgegee met ’n groot sakdoek.

‘Klein Hans is beslis ’n groot verlies vir almal,’ het die Smid gesê, toe die begrafnis verby was en hulle almal gemaklik in die herberg gesit het, gekruide wyn gedrink en soetkoeke geëet het.

“’n Groot verlies vir my in elk geval,’ het die Meulenaar geantwoord. ‘Ek het so te sê my kruywaentjie vir hom gegee, en nou weet ek regtig nie wat om daarmee te doen nie. Dit is baie in die pad by die huis, en dit is in so ’n slegte toestand dat ek niks daarvoor sal kry as ek dit verkoop nie. Ek sal beslis versigtig wees om nooit weer iets weg te gee nie. ’n Mens ly altyd daarvoor as jy vrygewig is.’

‘Wel?’ het die Waterrot gevra na ’n lang stilte.

‘Wel, dit is die einde,’ het die Laksman gesê.

‘Maar wat het van die Meulenaar geword?’ het die Waterrot gevra.

‘O! Ek weet regtig nie,’ het die Laksman geantwoord, ‘en ek is seker ek gee ook nie om nie.’

‘Dit is dan heel duidelik dat jy geen simpatie in jou aard het nie,’ het die Waterrot gesê.

‘Ek is bang jy sien nie heeltemal die morele les van die storie nie,’ het die Laksman opgemerk.

‘Die wat?’ het die Waterrot geskree.

‘Die morele les.’

‘Bedoel jy om te sê dat die storie ’n morele les het?’

‘Beslis,’ het die Laksman gesê.

‘Wel, regtig,’ het die Waterrot baie kwaad gesê, ‘ek dink jy moes my dit voor die tyd gesê het, voordat jy begin het. As jy dit gedoen het, sou ek beslis nie na jou geluister het nie. Trouens, ek sou “Pooh” gesê het, soos die kritikus. Maar nou kan ek dit steeds sê.’ Toe het hy hard “Pooh!” uitgeroep, sy stert vinnig geswaai en teruggegaan in sy holte.

‘En hoe hou jy van die Waterrot?’ het die Eend gevra, wat ’n paar minute later kom rond gewaggel het. ‘Hy het baie goeie eienskappe, maar wat my betref, het ek ’n moederlike gevoel, en ek kan nooit na ’n bevestigde vrygesel kyk sonder dat trane in my oë opkom nie.’

‘Ek is nogal bang dat ek hom geïrriteer het,’ het die Laksman geantwoord. ‘Die feit is dat ek vir hom ’n storie met ’n morele les vertel het.’

‘Ah! Dit is altyd ’n baie gevaarlike ding om te doen,’ het die Eend gesê.

En ek stem heeltemal met haar saam.

THINK

DIGITAL ACADEMY

